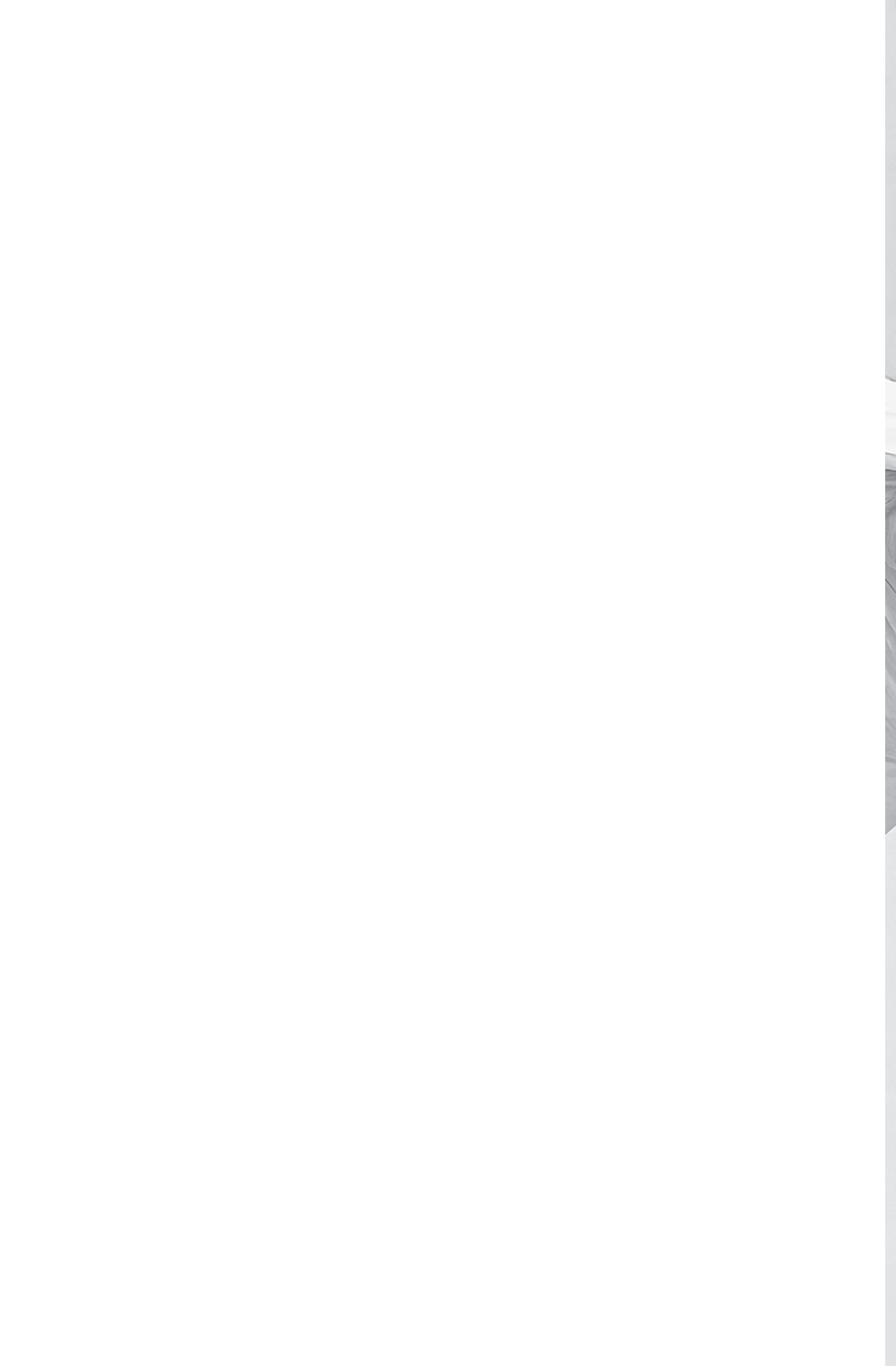

De hemel op straat

ZEGERT DE GRAAF

De hemel op straat

*Tekenen van Gods
koninkrijk in deze wereld*

Ĵ/ark media

De hemel op straat

Tekenen van Gods koninkrijk in deze wereld

Ds. Z. de Graaf

ISBN 978-90-338-0360-4

ISBN e-book 978-90-338-0378-9

NUR 707

c-NUR 001

Ontwerp omslag: Flashworks, Kampen

Opmaak binnenwerk: Gewoon Geertje

De bijbelteksten in deze uitgave zijn, tenzij anders vermeld, ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap 2004.

Deze uitgave is deels gebaseerd op teksten die geschreven zijn voor het kerkblad van de PKN-gemeente van Katwijk aan de Rijn.

©2023 Ark Media, een onderdeel van Jongbloed Christelijke Media – Leeuwarden

Alle rechten voorbehouden

jongbloedmedia.nl

Inhoud

Week 1	De hemel op straat	7
Week 2	Als je maar gezond bent!	9
Week 3	Beschaving op Mars	11
Week 4	Blij met een lastig mens?	13
Week 5	Dan weet je het wel...	15
Week 6	Dia's kijken	17
Week 7	Die ene 'prikker'	19
Week 8	Dit móét je hebben!	21
Week 9	Een nieuw aquarium	23
Week 10	Eindelijk zei de koningin wat ze dacht	25
Week 11	Verkiezingen met gebak	27
Week 12	Farizeeër op bezoek	29
Week 13	Gezouten mensen	31
Week 14	1 april	33
Week 15	Is dát joods-christelijk?	35
Week 16	Zeggingskracht	37
Week 17	Waar zijn de ouders?	39
Week 18	Hoge bomen	41
Week 19	Oorlogsgraven	45
Week 20	Feest op straat	47
Week 21	Verboden te preken	49
Week 22	Groot verhaal en klein verhaal	53
Week 23	Alles goed?	55
Week 24	Godshuizen	57
Week 25	Gooi maar op één hoop!	59
Week 26	In mijn Bijbel staat ...	61

Week 27	Hijs die sok eens op	63
Week 28	Ik ben zelf iemand	65
Week 29	Leermensen gevraagd!	69
Week 30	Kindervragen	71
Week 31	Mag ik je Felipe voorstellen?	73
Week 32	Zoet of zuur?	75
Week 33	Wees wat koppiger!	77
Week 34	Kop thee door het raam?	81
Week 35	Stank voor dank	83
Week 36	Strijd de goede jihad	85
Week 37	Straatconversatie	87
Week 38	Sukkelig	89
Week 39	Thuis	91
Week 40	Uitvergroten	95
Week 41	Vergelijkend onderzoek	99
Week 42	Vijfsterrentevredenheid	101
Week 43	Liever dominee Vogeltje	105
Week 44	Twee waarheden	109
Week 45	Lockdown voor de talkshow	111
Week 46	Kapers op de kust	113
Week 47	Gods serviesgoed	115
Week 48	Even wachten	117
Week 49	Sint – Messi – Christus	119
Week 50	Wie doen het vuilste werk?	121
Week 51	En 't had er geen huis	123
Week 52	Derde Kerstdag	125
	 Bronvermelding	 127

Week 1

De hemel op straat

Ik kijk soms, samen met mijn vrouw, naar een tv-programma over verbouwingen. Op een middag ging dat over een gezin in een stadswijk in Engeland met twee gehandicapte kinderen. Ze woonden in een huis dat absoluut niet geschikt was voor die kinderen. Het gezin, dat het niet breed had, kreeg tijdelijk ergens anders onderdak en in tien dagen werd de woning door mensen uit de buurt omgebouwd tot een eigentijdse, aangepaste woning. Toen de dankbare en dolblijve ouders deze mensen bedankten – velen van hen kenden ze niet eens – stonden volwassen mannen en vrouwen met tranen in de ogen. Ze hadden ‘alleen maar’ belangeloos geholpen. Maar de ouders vroegen: ‘Is dit echt voor óns?’

Dat was de straat... en nu de hemel.

Ik was in die dagen bezig met een preek over ‘God liefhebben boven alles en je naaste als jezelf’. Daarbij stuitte ik op de woorden van een rabbijn die mij verrasten. Hij schreef: ‘Door daden van liefde worden stukjes hemel gecreëerd op aarde.’

Toen wist ik: dat heb ik zien gebeuren! En ik zie het nog steeds gebeuren, om mij heen, op allerlei plaatsen. Zonder ophef, zonder

de schijnwerper op zichzelf te richten, lopen mensen op allerlei plaatsen te helpen, en creëren zo een stukje hemel.

Ik dacht: De hemel is soms veel dichterbij dan jij denkt, De Graaf! Jij kijkt 'omhoog' en je denkt na over 'naar de hemel gaan' en 'in de hemel komen'... Je maakt je er een voorstelling van ook. Maar niemand zegt je: 'Ik weet hoe het daar is, ik ben er zelf geweest!'

Ik keek te hoog. Hier op aarde kun je soms schrikken van wat er allemaal gebeurt, maar er is veel meer 'hemel' te zien dan je denkt. Op plekken waar je het nooit had gedacht, blijkt de hemel dichtbij. Toch! Je begrijpt: Het was raak! Ik moest mezelf de vraag stellen: Wat creëer jij?

En de hemel als plaats? Die is in goede handen bij de Heer! Die daar al is, voor ons uit. Dat geloof ik vast.

Maar nu zien we Hem hier, soms zomaar op straat. Alleen... je moet wel kijken, natuurlijk.

Week 2

Als je maar gezond bent!

Het is me vaak overkomen.

Je hebt plotseling een gesprek, zomaar onderweg. Soms komt ook wat tegenslag ter sprake; daar hebben we allemaal mee te maken. En dan is de laatste opmerking vaak: 'Nou, als je maar gezond bent!'

Ik zeg zelden: 'Ja!'

Ik denk vaak: O ja?

Zeker in de tijd toen er een ongrijpbaar virus rondging, dat veel levens vroeg en dat je zomaar kon treffen. Een tijd waar in talk-shows de grootste vraag bleek te zijn of we alles onder controle hebben. Omdat we recht hebben op leven. En omdat de overheid dat moet waarborgen.

We leven maar één keer en dat leven moet vóór de dood geleefd worden. Dat werd steeds meer de gedachte in een wereld die los van God raakte. Een wereld waarin we de dood als het einde van alles zien. Waarin we, zo wordt gedacht, zelf de controle over ons leven hebben. En dus joggen, sporten en bewegen we, en zoeken we het gezondste voedsel uit et cetera et cetera ... Totdat we de controle kwijtraken, en dan moet euthanasie mogelijk zijn.

Eeuwenlang leefden mensen met een andere instelling. Het leven had zin, want het was een leven van vertrouwen in de liefde van

God, die eeuwig is. Ook al hadden ze, met ‘moderne ogen’ bekeken, vaak ‘geen leven’. Dat geloof maakte mensen weerbaar, en gaf hun leven zin en veerkracht. Hun leven was niet het resultaat van zelfcontrole en begon ook niet pas na hun actieve loopbaan. Het werd niet afgebroken door hun sterven, zoals nu, maar reikte verder dan het graf.

Zelfcontrole, van alles ondernemen om maar gezond te blijven, had niet het laatste woord. Ook hoefden niet alle wensen en plannen te worden vervuld. Men wist dat de controle in andere handen lag! Bij een begrafenis werd niet verteld hoe kernegezond mensen waren geweest, maar klonken andere woorden. Het geloof in de wederopstanding der doden en een eeuwig leven werd beleden.

Dat is oneindig en ongelooflijk veel meer dan ‘als je maar gezond bent’. Toch?

Week 3

Beschaving op Mars

De kerk op mars is de titel van een boek met zendingsverhalen. Ik wilde dat eens voorlezen in klas 5 van de (toen) lagere school. Ik liet de titel zien en toen riep een jongen in plat Utrechts: 'Mees-ter, hebbe ze doar ook al 'n kerruk?' Hij had van mars met een kleine letter een woord met een hoofdletter gemaakt, de planeet. Vandaar ...

Daar moest ik aan denken, toen niet zo lang geleden twee ruimtevaarders onderweg gingen naar het ruimtestation ISS. Elon Musk, de man achter deze ruimtereis, was laaiend enthousiast. Begrijpelijk, want het had jaren gekost en de lancering was gelukt. Ik begrijp dat best en heb bewondering voor alle kundigheid waar dit van spreekt.

Alleen ... Musk sprak de hoop uit dat dit de eerste stap was naar een 'beschaving op Mars'. Toen dacht ik: Welke beschaving?

Wij mensen nemen immers, overal waar we komen, altijd 'onze beschaving' mee. Daar maken we ons niet van los.

De eerste mannen op de maan kwamen daar dankzij die 'beschaving', maar lieten er alleen een vlag achter. Maar nu naar Mars gaan en daar onze beschaving véstigen? Wat is dat? Gaan we de

stilte daar vullen met ons lawaai, gaan we de leegte vullen met alles wat wij hier overal neerzetten? Gaan we daar wonen en gaan we daar weer net zo met elkaar om als we nu doen? Discriminerend, uitbuitend, oorlogvoerend, vervuilend? Een beschaving waarin miljarden worden uitgegeven aan zo'n ruimteproject; geld waarmee zo ontzettend veel hulp geboden kan worden aan het groeiend aantal armen in de wereld?

Getuigt dat niet van grandioze zelfoverschatting?

Wij mensen blijven ons immers overal waar we komen, gedragen als 'god op aarde'. Ja tenzij ... we oog in oog staan met de enige God op aarde, Jezus van Nazareth en binnengaan in de 'beschaving' van zijn rijk. Hij veegt niet al ons onderzoeken en kunnen van tafel, maar stelt ons wel de indringende vraag: *Wat baat het een mens als hij zelfs Mars wint en schade lijdt aan zijn ziel?* (vrij naar Mark. 8:36) Mars dat niet van ons is, maar van Hem? 't Gans heelal is toch zijn gebied?

Week 4

Blij met een lastig mens?

We hebben het doorgaans niet zo op onafhankelijk denkende mensen. In het gezin, op school, of in de kerk. Ze zijn in ieder geval vaak omstreden... Denk aan een Kamerlid als Pieter Omtzigt.

Waarom? Omdat ze storen. Ze nemen de dingen niet zoals ze zijn of zoals het volgens de meerderheid moet. Ze zien wat er verkeerd gaat, en waar, en stellen dat aan de kaak.

Als twintiger hoorde ik eens een ouderling klagen dat hij op bezoek moest bij 'lastige mensen', die het vaak niet eens waren met 'hoe het ging in de gemeente'. Hij vond dat maar niks. Dat snap ik best. Maar ik zei: 'Misschien moet u er blij mee zijn. Dat zijn kennelijk mensen die zo betrokken zijn bij de kerk dat ze kritische vragen durven te stellen. Er zijn er ook die het allemaal "wel goed" vinden, wat je ook doet. Kritiek is niet bij voorbaat negatief!'

Zeker, er zijn geboren zeurpieten of dwarsliggers. Mensen voor wie het een sport lijkt om overal tegenin te gaan. In een gezelschap blijf je liever uit hun buurt. Maar hier gaat het over mensen die niet weg kunnen kijken van plekken waar het verkeerd gaat.

Bij overheidsinstanties, in de kerk, op het werk... Wat ze aan de orde stellen, komt velen (ons?) vaak niet uit, maar zulke mensen zijn wel nodig. Laten we blij zijn met degenen die kritische vragen durven te stellen. Van de Tweede Kamer tot in de huiskamer. Laten we blij zijn met kritische journalisten, die in ons land gelukkig geen gevaar lopen 'overgeplaatst te worden' naar een strafkamp. En die rustig op tv kunnen komen met hun programma.

In de Bijbel komt eerst het boek Spreuken, daarna Prediker. Spreuken is het boek van de wijsheid, die je tegenkomt in 'het leven van alledag'... een leven vol vaste patronen, waarin, als je 'dit' doet 'dat' erop volgt. Helder. Aan de ervaring ontleend. Maar daarna komt Prediker, een lastige man, die vraagtekens stelt bij die wijsheden. Deze boeken moeten er allebei zijn. Overigens: de lastigste was ooit die vreemdeling uit Nazareth. En juist Hij werd weggepromoveerd naar een hoge post. 'Ons ten goede'!

Week 5

Dan weet je het wel...

Een juf vertelde dat ze een keer onder de les even de klas uit moest en de kinderen vroeg om rustig door te werken. Iemand die dat hoorde, riep meteen: ‘Nou dan weet je het wel, natuurlijk?’

Die wist hoe het dan zou gaan. Nee dus. De juf vertelde: ‘Toen ik na vijf minuten terugkwam, zat de klas rustig te werken.’ Zij wist hoe het zou gaan.

Ik heb een ontzettende hekel aan dat zinnetje. Op grond van één gebeurtenis worden conclusies getrokken en weten mensen wel waar het op uitloopt. Vermoedens worden tot feiten. ‘Let maar op’ klinkt het.

Toen een supermarkt in het dorp zou gaan sluiten, zei de ene vrouw tegen de andere: ‘Bij die supermarkt aan de andere kant van het dorp mogen ze nu wel oppassen!’ Op de vraag ‘Waarom?’ klonk het: ‘Dan gaan alle asielzoekers daarheen en dan weet je wel wat er gebeurt.’

Iemand ging ertegen in en kreeg als antwoord: ‘Je mag toch wel eens wat zeggen?’

Nee dat mag niet! Zo niet! Maar hoe snel gebeurt dat wel?

Als ik na één ontmoeting al een mening heb, moet ik mijn

gedachten nogal eens bijstellen. Mijn gedachten bijvoorbeeld over 'Marokkaanse jongeren' en als je die 's nachts tegenkomt. Maar stel nou dat dat juist de jongeren zijn die op een dag jouw kind 'redden' uit de hand van 'Hollandse' hooligans? Laat je verrassen!

Toen we uit een supermarkt in Engeland terugliepen naar de auto, stond daar een vrouw die onze mobiele telefoon naast de auto had gevonden. Ze had net zo lang staan wachten tot ze die terug kon geven. Niks 'Nou dan weet je het wel!' of 'Die ben je kwijt!'

Afschaffen dat zinnetje.

Ik weet niet wat die halfdood geslagen man langs de weg ergens in Israël gedacht moet hebben toen er een Samaritaan op hem afkwam... maar hij was goed af.

Week 6

Dia's kijken

Ouderen kennen ze nog wel. Hebben ze misschien nog op zolder liggen. Dia's... Toen ik jong was, noemden we dat lichtbeelden of lantaarnplaatjes, die je door middel van een projector kon laten zien. Op een scherm of op de muur. Op school gebruikte ik ze bij geschiedenis, aardrijkskunde en biologie. Soms zat je op een verjaardag naar de dia's te kijken van de mooie streek waar anderen op vakantie waren geweest. Zodat je werd verleid om er ook naartoe te gaan. Om het zelf te zien. Als je dan later inderdaad plannen maakte om zelf ook naar zo'n streek te gaan, kwamen die beelden bij je op. Je wist: Daar gaan wij nu ook heen!

De laatste weken zag ik prachtige dia's tussen alle berichten en beelden over de oorlog door. Ik zag hoe mensen elkaar hielpen, in afgrijselijke omstandigheden. Met anderen deelden wat ze hadden. Voor onderdak zorgden. Hoe kinderen leuke dingen bedachten. Mensen hun stokoude buurvrouw in het oog hielden. Of elkaar een plek gaven in hun overvolle auto.

Het waren voor mij allemaal dia's. Lichtbeelden, ja. Niet van een vakantieoord. Of van een pretpark. Maar van het Koninkrijk der hemelen!

Als onderwijzer vertelde ik ooit de verhalen uit de Bijbel. Ook de prachtige verhalen uit de evangeliën over Jezus, die mensen genas, die brood vermenigvuldigde, die wonderen en tekenen deed. Ik noemde die gebeurtenissen toen ook 'dia's van het Koninkrijk van God'. Kleine doorkijkjes van 'hoe het eens zal worden en dat Hij daar met deze wereld naartoe op weg is!'

Ik zou nu zeggen: Mens, kijk toch! Zie niet alleen de beelden die je liever overslaat, die ons met een machteloos gevoel achterlaten. Maar kijk zo goed dat je tussen die hele voorraad aan beelden ook de dia's ziet van het Rijk van God. Overal waar je mensen liefde ziet uitstralen op hun wegen, licht ziet geven op donkere plaatsen.

Laten zulke 'lichtbeelden' een bemoediging voor ons zijn! Dáár gaan we heen. Dwars door het donker. Dat wel. Maar hoe donkerder het is, des te meer vallen lichtbeelden op. Laten ze ons ook verlangend maken naar dat andere Rijk... vastbesloten om hetzelfde pad te gaan. Het gaat toch ergens heen. Vast en zeker. Naar het Rijk der hemelen. En ik heb een geweldig gerucht opgevangen: De Voorste, met wie we onderweg zijn, houdt de deur open!

Week 7

Die ene ‘prikker’

Het was een mooie najaarsdag. Ik zat in de auto op een verder lege parkeerplaats met prachtig uitzicht en las een e-boek. Mijn raampje stond open en de vogels zorgden voor achtergrondmuziek.

Tot er ineens een stem klonk: ‘Môge meneer!’ Ik werd gegroet door een jongeman die het plantsoen schoonmaakte. Met een speciale stok prikte hij papier en plastic en liet dat in een zak verdwijnen. Toen ik teruggroette, zei hij: ‘Je snapt niet wat mensen allemaal neergooien, meneer.’ Dat was ik met hem eens. Zijn smerige ‘oogst’ was groot en heel divers.

Hij was die morgen bij de ‘prikploeg’ ingedeeld, hoorde ik, terwijl hij ook vaak in de ‘schoffelploeg’ zat. Het kon hem niets schelen in welke ploeg hij zat, zei hij. ‘Fijn dat er mensen zijn die dit werk doen, zoals jij!’ zei ik. Zijn antwoord was: ‘Ja, en ik vind het leuk werk om te doen.’ Nou dat was aan hem te zien.

Hij ontroerde mij, die ene mens. Die plezier had in zijn werk: opprikken wat anderen achterlieten, die te lui waren om hun afval in de vuilnisbak te gooien of mee naar huis te nemen. Omdat ze wel wat ‘beters’ te doen hadden?